

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2022. ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

*Μωυσέως οσίου του Αιθίοπος, Διομήδους και Λαυρεντίου μαρτύρων,
Εζεκιίου βασιλῆως του δικαίου.*
έτος 15^ο Τεύχος 665

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. 18,23-35)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

«Δούλε πονηρέ πάσαν την οφειλήν εκείνην αφήκά σοι επει παρεκάλεσάς με. Ουκ έδει και σε ελεήσαι τον σύνδουλόν σου, ως και εγώ σε ελέησα» (Ματθ.18,33).

Τη σημασία της συγγνώμης και της ανεξικακίας, δύο από τις μεγαλύτερες

χριστιανικές αρετές, μας παρουσιάζει σήμερα ο Χριστός, μέσα από την παραβολή , που ακούσαμε σήμερα από το κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο. Μοιάζει , μας λέγει, η βασιλεία των ουρανών με ένα βασιλιά, ο οποίος αποφάσισε να τακτοποιήσει τους λογαριασμούς ,με το υπηρετικό προσωπικό. Πρώτος παρουσιάστηκε ένας δούλος, ο οποίος του χρωστούσε δέκα χιλιάδες τάλαντα, ένα τεράστιο ποσό για την εποχή εκείνη. Φυσικά ο δούλος δεν είχε αυτό το ποσό και ο Κύριός του διέταξε να πουληθούν η γυναίκα του, τα παιδιά του και όλα του τα υπάρχοντα για να ξοφλήσει το χρέος! **«μη έχοντος δε αυτού αποδούναι αυτού πραθήνου και την γυναίκα αυτού και τα τέκνα και πάντα όσα είχε, και αποδοθήναι»**(Ματθ.18,26).

Εκείνος γονυπετής τον παρακαλούσε λέγοντας: **«Κύριε μακροθύμησον επ’εμοί και πάντα σοι αποδώσω»** (Ματθ.18,26). Τότε ο άρχοντας τον συμπόνησε και του χάρισε τα χρωστούμενα! Αλλά φεύγοντας ο πονηρός δούλος λίγο πιο κάτω συνάντησε ένα συνδούλο του, ο οποίος του χρωστούσε το ασήμαντο ποσό των εκατό δηναρίων, τον έπιασε από το λαιμό και απαιτούσε να τον ξεχρεώσει αμέσως. Παρά τα παρακάλια του συναδέλφου του τον έκλεισε φυλακή για το χρέος του!

Οι υπόλοιποι υπηρέτες κατάγγειλαν στον άρχοντα το περιστατικό και αυτός, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του, του είπε: **«ουκ έδει και σε ελεήσει τον σύνδουλόν σου ως και εγώ σε ελέησα;»**(Ματθ.18,33) Και ο Κύριος τον παρέδωσε στους βασανιστές μέχρι να αποδώσει το χρέος του. Σε αυτό το σημείο ο Κύριος κλείνει την παραβολή λέγοντας: **« ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε τα αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών»**(Ματθ.18,35). Έτσι θα πάθει οποιοσδήποτε την ώρα της κρίσεως από το Θεό, αν δε συγχωρήσει από την καρδιά του τα παραπτώματα των συνανθρώπων του.

Η παραβολή αυτή καταρχάς δεν αφήνει περιθώρια παρεξήγησής της, πολλώ μάλλον που ο ίδιος ο Κύριος δίνει το δίδαγμά της. Χωρίς έλεος, χωρίς συγχωρητικότητα, χωρίς μακροθυμία και ανεξικακία προς το συνάνθρωπο, ο άνθρωπος το μόνο θα συναντήσει από το Θεό θα είναι η οργή Του. Τι σημαίνει έλεος, συγχωρητικότητα και ανεξικακία; Μακροθυμία και ανοχή των κακών που μας προξενούν άλλοι συνάνθρωποί μας. Ακόμη διάθεση ειλικρινής και πηγαία, όχι μόνο να μη θέλουμε να αντεκδικηθούμε, αλλά και να συγχωρούμε εκείνους που μας έβλαψαν και να ανταποδίδουμε καλό αντί του κακού, που μας έκαναν.

Στο πρόσωπο του βασιλιά της παραβολής είναι φυσικά ο ίδιος ο Θεός, που βλέπουμε να δείχνει ευσπλαχνία και τη συγγνώμη. Στο πρόσωπο του «πονηρού» δούλου βλέπουμε την ασπλαχνία και την κακία. Ενώ ο ίδιος συγχωρείται, αρνείται να συγχωρήσει τον σύνδουλόν του και να μακροθυμήσει, ώστε να μπορέσει ο δυστυχής συνάδελφός του να του ξοφλήσει το πολύ μικρό χρέος. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι απέναντι στο Θεό είμαστε όλοι «δούλοι» και οφειλέτες, επειδή είμαστε δημιουργήματά Του, πλασμένα να κοινωνούμε την αγάπη του Θεού. Είμαστε «οφειλέτες», γιατί καθημερινά στη ζωή μας δεν

καταφέρνουμε να εκπληρώσουμε την εντολή της αγάπης, γιατί αμαρτάνουμε και ως εκ τούτου υπολοιπόμαστε έναντι τους χρέους μας προς το Θεό και τους συνανθρώπους μας.

Παρόλα αυτά ο Θεός ως φιλόανθρωπος δε μας εξουθενώνει. Περιμένει καρτερικά τη συμμόρφωσή μας και ακούει τις παρακλήσεις μας στις προσευχές μας και είναι πάντα πρόθυμος να μας συγχωρέσει κάθε οφειλή μας προς Αυτόν, όπως έκανε αρχικά με το δούλο της παραβολής. Δεν ανέχεται όμως τη σκληροκαρδία μας απέναντι του πλησίον μας, απαιτεί να είμαστε φιλόανθρωποι, να βλέπουμε το συνάνθρωπο όχι σαν εχθρό και να τον συγχωρούμε.

Στο σημείο αυτό ας θυμηθούμε την επί του όρους ομιλία του Χριστού, που αποτελεί επιτομή όλης της διδασκαλίας Του, είπε, λοιπόν ο Κύριος, **« Ηκούσατε ότι ερρέθη, αγαπήσεις τον πλησίον σου και μισήσεις τον εχθρό σου. Εγώ δε λέγω υμίν, αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς καλώς ποιείτε τους μισούσιν υμάς και προσεύχεσθε υπέρ επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς»**(Ματθ.5,43-44. Η εντολή αυτή του Κυρίου μας δεν είναι αρχαία, τη θέσπισε πρώτος ο Ιησούς Χριστός. Και με αυτή μας ζητάει με απόλυτη καθαρότητα να αγαπούμε εκείνους, που θέλουν το κακό μας, που μας μισούν και μας αδικούν. Στην καρδιά του χριστιανού δεν είναι νοητό να υπάρχει απέχθεια και μίσος για κανένα λόγο. Το χαρακτηριστικό γνώρισμα του κάθε χριστιανού πρέπει να είναι η αγάπη, να μάθουμε να συγχωρούμε. Το να κάνουμε το καλό στον καλό είναι ανθρώπινο. Το να κάνουμε το καλό στον κακό, αυτό είναι χριστιανικό ήθος.

Ο Ματθαίος μας υπενθυμίζει τα λόγια του Κυρίου: **« Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος, εάν δε μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών»**(Ματθ.6,14-15). Τα λόγια του Χριστού είναι σαφή και καθαρά. Κατά το μέτρο της δικής μας συγγνώμη και ανεξικακίας απέναντι των άλλων, θα φανεί και ο Κύριος φιλεύσπλαχνος και ανεξίκακος και σε μας.

Όταν προσευχόμαστε θέλουμε διακαώς να ακούει ο Θεός τις προσευχές μας, προϋπόθεση είναι να είμαστε συμφιλιωμένοι με τους συνανθρώπους μας, διότι αν μέσα μας φωλιάζει η εχθρότητα, η μνησικακία και αντιπάθεια, τότε η προσευχή μας δεν εισακούεται. Θα

αναφέρω κάτι το τελευταίο, οφείλουμε να είμαστε ανεξίκακοι και φιλάνθρωποι, γιατί δεν είμαστε κανείς μας αναμάρτητος. Είναι βέβαιο ότι κι εμείς κάνουμε σφάλματα και μείς πικραίνουμε τους συνανθρώπους μας κι εμείς αδικούμε. Αλήθεια ποιος από μας δεν άνοιξε έστω και μια φορά το στόμα του και δεν κατέκρινε τον πλησίον του; Και κατακρίνουμε και κακολογούμε και κουτσομπολεύουμε, αλλά θέλουμε οι άλλοι να μας συγχωρούν, να μην μας κρατούν κακία! Το ίδιο ακριβώς, λοιπόν, πρέπει να κάνουμε κι εμείς, εφόσον κι εμείς έχουμε την ανάγκη από τη συγγνώμη και την επιείκεια των άλλων. Αυτό άλλωστε παρακαλούμε και επιβεβαιώνουμε όταν στην Κυριακή προσευχή, στο « Πάτερ ημών», λέμε **« και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέτες ημών»**, δηλαδή συγχώρησέ μας Κύριε. Όπως ακριβώς κι εμείς συγχωρούμε, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, με την ίδια αγάπη και φιλανθρωπία.

Στην παραβολή του πονηρού δούλου που ακούσαμε σήμερα, η αγάπη του Θεού, ταυτοποιημένη στο πρόσωπο του Κυρίου της παραβολής(του Χριστού μας) παίρνει συγκεκριμένο περιεχόμενο. Ο Θεός μας αγαπά και μας ελεεί, παραβλέποντας τις αμαρτίες και τα σφάλματά μας και μη λαμβάνοντας υπόψη Τις όποιες οφειλές μας. Με την προϋπόθεση ότι κι εμείς θέλουμε την αγάπη Του αυτή. Ο Κύριος μας ζητά να είμαστε άνθρωποι της αγάπης και της συγγνώμης. Μας προτρέπει να ακολουθούμε πάντοτε τον ευλογημένο δρόμο της ανεξικακίας. Είναι δρόμος που οδηγεί στη σωτηρία. Με αυτόν τον τρόπο θα σωθούμε και θα κερδίσουμε την ουράνιο βασιλεία. Είναι δρόμος μεγαλείου και δόξας. Είναι ο δικός Του δρόμος, αυτόν τον δρόμο περπάτησε κι Εκείνος μέχρι το Γολγοθά και πάνω από το ύψος του Σταυρού μας συντάραξε με τα λόγια Του: **« Πάτερ άφες αυτοίς ου γαρ οίδασιν τι ποιούσιν»**(Λουκ 23,24). Μας άφησε αιώνιο και ανεξίτηλο υπόδειγμα ανεξικακίας. Αυτός, ακόμη, είναι και ο δρόμος των Αγίων του Θεού.

Το δρόμο αυτό ας τον ακολουθούμε κι εμείς , αδελφοί μου, γιατί είναι βαθιά ανάγκη, για να είμαστε αληθινοί άνθρωποι. Ας διδαχθούμε , λοιπόν, από αυτή την παραβολή και ας μάθουμε να συγχωρούμε τους αδελφούς μας, για να λάβουμε κι εμείς έλεος και χάρη από το Θεό και να αξιωθούμε της ουράνιας βασιλείας Του.- **ΑΜΗΝ**